

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník X., číslo 12.

Prosinec 2004

Obsah: Sv.Jan od Kříže, Dopis, Neposkvrněné Početí Panny Marie, Michelangelo, Mons.Josef Veselý, Adventní, K nejvyššímu cíli (8), Ruth Hrušková, Bílá zář, J.M.Veselý OP, Tajemství Hory sv.Klimenta (8), Brněnská akademie duch.života ctih.Patrika Kužely OP

**Slovem Božím je
Panna obtěžkána.
Cestou putuje,
bude přivítána?**
Sv.Jan od Kříže

Dopis panenské Máti:

8.prosince

Milé dítě,

se zatajeným dechem sleduji, jak stále roste Tvoje úcta ke mně, Tvé panenské Máti. Stále častěji se snažíš putovat do Fatimy, La Sallety, a jiných míst kvůli setkání se mnou. To předpovídal svatý Ludvík Grignon, že tvá úcta ke mně bude tím mocnější, čím bližší bude druhý příchod mého Syna a Tvého Bratra a našeho Spasitele.

Kde se v Tobě bere tak velká úcta a láska ke mně? Přivádím Ti na svět Život, který v Tobě vše obnovuje. Proto dostávám od Boha dary, odpovídající tak velkému úkolu. Proto si už dávno svatých Otců zvykají nazývat mě, BOHORODIČKU, svatou, nedotčenou jakéhokoli poskvrnou hříchu. Od prvního okamžiku svého početí jsem ozdobena jasem jedinečné svatosti a z rozkazu Božího mě všichni svatí pozdravují jako plnou milosti. Jsem Matka Syna Božího, svého Spasitele. Pod jeho vedením a spolu s ním spolupracuji i na Tvé spáse.

V těchto slovech je celé moje tajemství. Tak Ti také odpovídám na otázku: Proč mě miluješ? Co nás Pán spojuje, nemáš právo rozdělávat. A Písmo svaté, třebaže je skoupé, když jde o mou osobu, uvádí, že mě náš společný věčný Otec spojuje nerozlučně se svým Synem, když mě přijímá za svou panenskou Matku. Moje velikost a sláva plynou z mého Božího Mateřství. Když se stávám Matkou svého Spasitele, stávám se i Matkou svého Stvořitele. Když jsem počata bez poskvrny hříchu svých prarodičů, je to proto, že jsem vyvolena za Matku Syna Božího.

Myslíš snad, že Tvoje úcta je až pozdější, než v Písmě svatém? Přivádím Ti na svět p svrchovaný Život Boží ve Tvém těle, dávám Ti Spasitele, jsem Matkou Boží. A to je biblická zpráva. Moje Neposkvrněnost je logický důsledek biblické víry v moje Boží mateřství. Já, která dávám život Nejčistšímu mezi lidskými syny, jasně vynikám největší čistotou, jsem nutně Neposkvrněná.

Ať si myslíš, co chceš, Tvoje zbožnost je zabarvena mariánsky, jinak by to bylo jenom torzo víry. A Ty to všechno prožíváš. Proto tak oddané lneš ke mně. Proto si mně tím víc vážíš, tím víc mně uctíváš, čím více jsem zrazována a napadána.

Jsem Ti nesmírně blízka právě proto, že jsem zrovna tak jako Ty pouhý člověk. Ukazuji, jak se plnost lásky věčného Otce vejde i do prostého člověka, a to ještě zastoupeného tou slabší částí lidského pokolení. Tak nepatrné a křehké nádoba, a přece se do mě vejde celý Bůh.

Ať děláš, co děláš, přesto nejsi Bohu tak blízko jako mně, Matce Boží. Dávám Bohu ve svém životě prvé místo takovým způsobem, jako žádný jiný tvor. Miluji Boha horoucností celé své bytosti. Obětují tomu vše i sebe samu. Možná, že si říkáš: To se jí to slouží, když je od počátku uchráněna od důsledku dědičného hříchu. Odpovídám Ti, že jsem sice počata bez poskvrny dědičného hříchu, ale to samo by mi nestačilo. Spolupůsobím s touto milostí. Nejsem žádná loutka v božské komedii. Mám svobodnou vůli, takže mohu Boha přijmout, ale i odporovat mu.

Aspoň vidíš, jak je láska Božím darem. Vidíš, jak Bůh sám sebe miluje v tom, koho omilostňuje. A já jsem milostí plná. Proto také jsem plná lásky k Bohu. Moje láska je dokonalé svaté společenství lásky. Dávám Bohu všechno právě tak, jak od něho všechno dostávám. To však nejde automaticky. Dostávám všechno, ALE tím nejsem zbavena svobody. Mohla jsem být na tu plnost Božích darů pyšná, ale já to vše vracím pokornou službou Bohu. Aspoň vidíš, že základem lásky je sklánět se před Bohem v hluboké pokoře, takže si uvědomuješ, že nejsi tak velký a vznešený, abys sám sobě mohl být cílem. Jsem neposkvrněná a čistá, ale právě proto se svobodně rozhoduji počínat si pokorně. Všechno je u mě jako u tebe dílo milosti a součinnosti s Bohem tak, jak to Bohem před člověkem otevírá. To potvrzuje celé moje počínání. Sotva zaslechnu volání milosti, totiž vyššího vnutnutí a ztotožňuje se s touto inspirací, tak naplňuji svou lásku. Jakmile se mě dotkne poselství Boží vůle tak, že slyším Boží výzvu, abych projevila Bohu svou lásku, hned odpovídám, bez zbytečných dotazů.

Neptám se po důvodech, proč se to děje zrovna mně, nýbrž jen po způsobu, jak se to má stát, protože je zasvěcena pouze Bohu jako Panna a najednou mám být Matkou. Neznám způsob, jak splnit Boží vůli a stát se matkou Spasitele. Už jednou jsem přece poslechla volání Boží, aby naplno odevzdala Bohu. Tak se stávám obětí lásky ve svém panenství. A teď, když slyším nové přání Boží vůle, nemohu sama vzít zpátky své slavné zaslíbení se Bohu které by navenek odporovalo té první výzvě, ptám se: Jak se to stane, když muže nepoznávám?

Načež slyším: Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také, co se narodí, bude svaté, bude nazváno Syn Boží. Nerozumím tomu, co se odehrává v mém lůně, a přesto v bezmezném důvěře v Boha odpovídám: Ať se mi stane podle tvého slova!

To je odpověď lásky, vedená darem Boží Moudrostí. Mnohé mi přitom zůstává utajené. Pro jiného člověka by to bylo zdrojem strašných duševních útrap, obav a nejistoty. Já se však netrápím. Podrobuji se Boží vůli, protože ji miluji víc než svou vlastní vůli.

Opravdová láska chce dobro pro milovanou bytost. Někteří lidé mají Boha Otce za prostředníka své spásy a své svatosti, ale jakoby Otci samému svatost nepřáli. Říkají si: Chci být svatý, a ty, Bože, mi zprostředkuj svatost, a pak si jdi! OTEC někdy žádá, abychom mu svou lásku projevili způsobem pro Tebe nepřijemným a ty odmítáš, protože chceš mít svou lásku plnou jen samých líbezných pocitů. Pravá láska musí přát a dopřát dobro milované bytosti tím způsobem, jakým si to milovaná bytost přeje. A co Ty? Odmítáš sloužit Bohu tím způsobem, jakým si to Bůh přeje, a místo toho mu vnucuješ své líbezně procítěné služby? Riskuješ, že se Ti Bůh odmlčí a nechá Tě ve tmě a nejistotě. Pak přijde chvíle, že se Ti bude zdát, že Tě Bůh odmítá, že se odmlčuje, že Tě odstrkuje, že od Tebe nechce nic než svaté mlčení a koneckonců obětování Tvých líbezných citů, ba celé Tvé osobnosti, až bude od Tebe chtít obětí mlčení a naprostého zničení, takže mu přestaneš rozumět. Tohle bývá zkušební kámen pravé lásky, abys nechtěl našemu Pánu a Otci dávat najavo svou lásku a milovat jej tak, jak si to představuješ, nýbrž jak to chce Bůh sám. Pravá láska někdy vyžaduje, abys odložil stranou své city a jednal proti svým citům.

Pravá láska zůstává věrná, i kdyby Otec dopustil, aby Tě nějaká velká vlna strhla do rozbouraného moře. Opravdová láska není nikdy nešťastná, ani kdyby ztratila všechny lidské útěchy a zdálo by se, že není opěťovaná. Pravá láska snese všechno a všemu rozumí. Derou-li se pak do Tvých úst znepokojující slova: Pane, já ti nerozumím, tedy se to vše překrývá v blaženém vydechnutí krásné lásky: Ale já Ti, Bože, věřím! Ryzí lásce stačí, že může setrvávat u svého miláčka, že mu patří, že pro něho hoří celým srdcem. Pravá láska nespočívá jen v slovech vyznání lásky, ani ve Tvých líbezných pocitech, ani v pouhých mnohých činech, jakých je třeba u pečlivé Marty jistě dost, nýbrž v tom, aby se celý Tvůj život stal jediným úkonem lásky, jediným výdechem lásky. Proto toužíš za svého miláčka dýchat. Této lásce je lhostejné, čím a jak se má projevovat.

To je nejkrásnější škola lásky, kterou Ti poskytují jako Tvá panenská Matka. Jsem nejenom Tvou velkou pomocnicí v pozemských záležitostech, Tvou útěchou v soužení, ale i Jitřenkou ve Tvém duchovním životě, abys za mnou šel a dal se ode mne vést mou cestou k Ježíšovi, ke Slunci mé lásky. Tvé neštěstí je, že všechno skloňuješ jen v první osobě: Já a moje štěstí, moje láska - rodina, můj advent, moje vánoce, moje spása, moje svatost, a ostatní mě nezajímají. Dokonce Tě snad nezajímá ani svatost Boží, Otce, totiž zajímá Tě jen kvůli Tvé sobecké svatosti. Toužíš po svatém knězi, který by Tě přivedl ke svatosti? A co pro to děláš? Uč se ode mě: pro mne stojíš uprostřed všeho můj Syn Boží, Ježíš Kristus, a já se tohoto jediného svého dítěte dokážu vzdát kvůli tomu, abys ty mohl být spasen a dosáhnout věčné lásky. Obrát se ke mně - nenechám Tě odejít bez pomoci.

Tvoje Neposkvěšené Početí

**I kdybys byla kámen nebo skála
já bych tě, věřím, tolik miloval,
že by ses se mnou do běhu snad dala;
i z nebe bych tě na zem přivolal,
i z hrobu bys dál se mnou rozmlouvala,
jak bych se modlil, vzdychal, nařikal.
Jsi-li však z masa, jsi-li s námi živá,
co pak má věřit, kdo tě ctí a vzývá?**

**A tak tu jdu vždy v patách, omámený,
leč nelituji, že to podnikám.
Ty přece nejsi panna u švadleny,
která se točí pořád sem a tam,
a máš-li rozum, i když rozum ženy,
jednou mi, doufám, dáš, oč prosívám:
vždyť vlídnost ber i jed hadům zhusta,
tak jako stáhne trpký hrozen ústa**

Michelangelo

8.prosince

Milé dítě

Když spolu dnes večer chválíme našeho společného věčného Otce, voláš ke mně:

"Celá jsi krásná, ó, Maria, poskvrna dědič. hříchu nikdy se tě nedotkla." Proč právě ke mně, Marii z Nazareta? Když jde o krásu stvoření, jde především o krásu člověka, a to mne, ženy. U muže spíš hovoříš o sličnosti než o kráse. Jak se pozná krása ženy? Jako u každého Božího tvora. Podle sv. Augustina je krásné to, co se líbí. To je však jen subjektivní vymezení. Svátý Tomáš vymezuje krásu objektivně, když říká, že krása je věc vyzařující formu, totiž věc, na níž jasně vyniká její vnitřní tvar, tedy to, čím v podstatě je. Poznání krásy člověka, ženy ti může komplikovat subjektivní dojem.

Proto máš měřítka krásy ženy ve mně, své panenské Máti. Podle mne poměřuj každou lidskou krásu. A naopak, co vidíš u někoho krásného, vztáhni ke mně, k Marii, jako zlomek mé krásy. Možná se divíš, že mluvím tak otevřeně o své kráse, a bylo by to skutečně nemístné, kdybych žila jen ve světě. Já však žiji především spolu s naším věčným Otcem, i se svým jediným Synem Božím v Duchu Svatém od obou. Když mluvím o své kráse, je to jen jiná oslava našeho Pána, který je svrchovaná Krása.

Jako Matka Spasitelova i Stvořitelova vynikám tělesnou krásou. Všechno zlo ve světě, i různé nedostatky, znetvořeniny a vady jsou způsobeny prvotním hříchem. Bůh mě však zázračně chrání od tohoto neštěstí. Jsem uchráněna jakékoli tělesné vady. Moje krása se podobá kráse pramáti Evy, jak vychází ze stvořitelské ruky Páně. V mé kráse však není nic smyslného ani svůdného.

Když jsem celá krásná, tedy je krásná především moje duše, se všemi schopnostmi, zejména s rozumem a svobodnou vůlí. To neznamená, že bych musela všechno znát a vědět jako Bůh. Pravou krásou rozumu je zdravý úsudek, abys moudře hodnotil věci stvořené a nade všechno miloval věci duchovní. To je pravá moudrost. O takové ušlechtilosti intelektuální, jakož i o shodě mezi ušlechtilým myšlením, slovy a skutky, se u člověka říká, že je krásný, neboť má krásné lidství.

Konečně je to ale neviditelná duchovní krása, kterou u mě jasně vyniká nade všemi tvory. Tato krása spočívá v dokonalém obraze svrchované Krásy Boží, která ze mne činí krásnou a šťastnou bytost. To působí posvěcující milost. Čím víc je té posvěcující milosti, tím jasněji vyniká ta vnitřní, duchovní krása Tvé duše, tím víc tě Bůh miluje a tím víc tě vyznamenává v nebi. Co je to posvěcující milost? Zdarma dané vyšší zdokonalující nadání, totiž nadání k nadpřirozenému životu, které přijímáš s čistým srdcem.

Čím roste taková duchovní krása? Tím, co v tobě zvětšuje vyšší zdokonalující nadání. Co v tobě rozhojňuje posvěcující milost? Svátosti, zejména Nejsvětější Svátost, tedy slavně proměněné Tělo mého Syna Božího, které mu k tomu propůjčuje. Zatímco Ty smíš přijímat Ježíše dokonce i dvakrát denně, já ho přijímám živého pouze jedenkrát,

a už je navěky svatá a plná milosti. Tak dokonale přijímám svého Syna Božího. Díky tomu je ti dopřáno přijímat Ježíše ještě dokonaleji než já. Zatímco jako Matka Páně přijímám svého Syna Božího ve svém přečistém lidském těle, Ty ho smíš díky mně přijímat ještě také jako Vzkříšeného, vystupujícího na nebe a v nebi oslaveného. Máš větší životní možnosti, než dokážeš domyslet.

Rozjíměj o tajemství, na němž je Ti dopřáno se podílet, protože si náš Pán chce učinit právě z Tebe právě tak živý svatostánek, jako si ponejprv a navěky učinil ze mne. Kéž se tak stane!

Tvoje Neposkvrněné Početí

**Kdykoli žhnoucí plamen smyslům vzplane
pro jinou tvář než pro tvou krásnou, Pane,
má mnohem méně sil,
jako by potok z hor se rozvětvil.
Srdce, jež může žít,
jenom když žhne, se nechce spokojit
s tím vlažným plácem, který při tom pije.
Duše, jež zná ten klam,
čeká, až zajde sám,
aby se vznesl k nebi, po němž nyje.
A rozum podělí je
tím trápením, a tak se v krátké době
zas všichni čtyři shodnou v lásce k tobě.**
Michelangelo

ADVENTNÍ

**Dny naše rezaví
deštěm nemilosrdenství
Opuštěné studny žízní
po vodách usmíření**

**Ale nepřestáváme vyhlížet
nepatrný obláček
jak rosná kapka
ke kapce se slévá
v potůček zavlažující
všechno co vyschlo
očekáváním
Mons.Josef Veselý**

K nevyššímu cíli (8) Na startovní čáře

Co tě nejdřív napadne, když se setkáš s mou, od něhož vycházíš jako od svého prvního sourozence, protože se stáváš dítětem téhož věčného Otce. Co ti první vytane na mysl, který se se mnou setkáš, protože si tě vybírám mezi své důvěrné přátele a pomocníky? Nepřekvapuje tě moje maličkost? Beru na sebe tvou přirozenost se vším, co k ní patří, kromě hříchu. A protože sám nic nepokazím, nebývá ti nežli žasnout, jak pohotově a pokojně odkládám svou velikost, když na sebe беру odpovědnost za následky tvých hříchů, tvou bolest, tvé utrpení, tvou opuštěnost, tvou smrt.

Připrav se na start, ať už po něm něco vykonáš, vytvoříš, anebo podstoupíš a vytrpíš! Poprvé mě oslavíš svou vlastní účastí, třebaže přítom leccos podstoupíš. Sleduj, jak tě k tomu naposledy přivádím, když tě vlastnoručně očisťuji a osvěžuji. Tím ti hned na startu tvé dráhy ve službách nejvyššímu cíli dávám najevo, jak se máš máš s důstojností a sebeovládáním hrdiny ujímat své spoluúčasti na vyšší cíli. Chci, aby se mi jako můj důvěrný přítel stal spoluúčastníkem na tomto velkém závodě. Pokus se z úkonu součinnosti a pokorné služby po mém boku vyvodit základní vlastnost, přesněji řečeno ustálené způsobení, v němž se v tobě naplňuje služba našemu nejvyššímu Otci. Od něho startuješ a k němu zase cílíš. Zde nevítežíš, když každého soupeře předběhneš, předjedeš či prostě necháš za sebou v prachu.

Sleduj se mnou víc než prosté vítězství toho, kdo by prostě zůstal na místě, aby posloužil všem ostatním k fyzickému předbírání a tělesnému dosahování místa někde jinde. Přijmi mou nabídku jako výzvu k hrdinství, abys na startu i v cíli takto posloužil všem účastníkům i každému zvlášť.

Účastním se tohoto vrcholového závodu po tvém boku, abych ti byl v každém okamžiku nablízku jako Bratr a Pomocník, a ne abych se vyvyšoval v cíli. Celý závod je můj, a přece můžeš sledovat, jak se důvěrně přibližují všem těm nejvíce zatíženým a ohroženým. Sleduj, s jak nevýslovnou trpělivostí snáším jejich zatemnělost a laskavě poučuji a příkladem učím své přízemně smýšlející druhy. Pozoruj, jak je pozvolna vychovávám. Přitom vtiskuji správnou formu beztvaremu davu svých následovníků. Tady uvidíš, jak snáším i své odpůrce. A přitom bych snadno mohl jejich zlobu na místě neprodleně ztrestat. To bych ale nemohl vykonat velký div lásky. Chci ze svých přátel učinit rozdavatele mé svrchované Lásky. Proto všechno začínám tím, že se podřizuji a zdánlivě ustupuji. Jak jinak bych ti ukázal, že všechno, krásné, dobré a pravdivé je ode mě, aby sis nikdy nepřisvojoval dary, které máš s láskou rozdávat.

Dobrovolně přijímaná poníženosť hrdiny je základní ustálené způsobení tvé osobnosti v tom smyslu, že ačkoli je láska první a nejdůležitější, přesto ji nedávám kdejakému nadutému povýšenci. Chci v tobě působit a pak se navenek projevoval tvými slovy a skutky, ale i tvým hrdinským odmlčením a snášením příkoří. Proto tolik potřebuji, abys bez jakékoli povýšenosti uznal, že sám od sebe nesvedeš zhola nic. Každé vyšší nadání a vnitřní upevnění tvého způsobení máš ode mne. Teprve takovým zpřístupněním svého nitra spíše odspodu než shora mi umožňuješ vstup, takže se k tobě dostávají. Potom odstraňuji jakékoli vyskytující se závady a nedostatky, které by ti bránily v dalším pokroku. Teprve pak mohu pokračovat s tebou bok po boku, když mi tu uvolníš místo. Přestaň sám sebou všechno zabírat a obsazovat! Bez takové pohotovosti k tvému ústupu do pozadí a dobrovolnému splynutí s bezejmenným zástupem, nemohu ani tvůj rozum vybavit vyšším nadáním. Jedině při tomto užaslém sklánění se před neobjasněným tajemstvím mi umožníš vše objasnit vnitřním světlem, jaké ti dává vyšší nadání nadpřirozené víry, takže ke mně příliš jasnou myslíš a svobodnou vůlí.

Když tě zvu jako svého důvěrného přítele k součinnosti se mnou, dávám ti podíl na svém vrcholném díle.

Tvá ústa jsou v mých slavně ustanovených slovech mémi. Proto se přednostně snaž celým životem o mou oživující přítomnost v sobě.

Tvým posláním v nejvyšších službách Slova je přinášet na nejvyšších místech, ke kterým cílíš, vrcholné oslavení nejhlubší projev úcty. Nechci, abys byl v životě a v jádru své bytosti rozpolcen kvůli krajnímu ponížení v nejvyšších službách. Jinak bys v životě hledal jenom sebe. To je kořen každé sebestřednosti, že totiž uznáváš jenom sebe a kladeš

se za střed světa, ba dokonce, že se vynášíš i nade mne.

Celá tvá velikost jako mého spolupracovníka ve službách Nejvyššího je dílo mého vyššího nadání. Bez tohoto nadání bys zůstal osamělým pouťníkem ztrácejícím se mezistartem a cílem. Raduj se, že tě náš společný nekonečný Otec přijímá do svých služeb nezrušitelným znamením! Nezůstaneš tu jako podivný šašek a kašpar ve svém hlavním úkolu. Proto sama tvoje lidská důstojnost i důstojnost jako mého přítele vyžaduje tvůj upřímný sklon před skutečností, že všechno máš ode mne. Uznej, že beze mne jsi pouhé nic! Nemáš si na čem zakládat. Kdosi vypouští z úst vzletná slova: "Člověk, to zní hrdě!" Copak asi říká při návštěvě v táboře na "převýchovu" a vlastně vyhlazování milionů všech těch, kdo jsou jiní než ti, kdo stojí v čele? Jak hluboko klesá kdo se beze mne touží titánsky vzepnout k novému stvoření? Nejprve se postaví proti našemu všemocnému Otci, a pak proti každému člověku, a nakonec sám proti sobě. Tak raději sám sestup do propasti své ubohosti! Ustup před závažnou rozlehlostí mé nevýslovné Lásky! Skloň se před mým nepochopeným milosrdenstvím, ve kterém si tě volím a přijímám k sobě! Zvu tě k přátelství a důvěrné součinnosti i spolutrpění se mnou.

Taková zavedená ústupnost je proto tak vznešená, že její podstatou je pravdivost. Opíráš se o správné docenění sebe. Stačí uznat, že v přirozeném řádu přijímáš všechno od mé osobní svrchované moci, kterou všechno řídím, a v řádu nadpřirozeném, že všechno přijímáš z pouhého mého vyvolení. Sám v tobě předem nic nepředpokládám. Tím se liší tvá láska od mé svrchované Lásky. Přitahují tě něčím v tvorech, takže je miluješ. Zatím to, co sám miluji ve svých tvorech, v nich teprve tvořím.

Jedině taková pohotovost k ústupu ze slávy ti pravdivě ukazuje tvou poměrnost a současně ti odkrývá mou svrchovanou velikost. Nesvěřím přece svou velikost tomu, kdo by se jí chlubil proti mně. Proto se protivím těm, kdo se probíjejí na výsostná místa. Dávám jim příležitost dopuštěním pádů. Tak uvidí, co zможou sami od sebe. Nabízí jim příležitost ověřit si, kam až dojdou, když se spolehnou na svou domnělou velikost. To je ti klíčem k záhadám pádů mnohých pomocníků. I když ne všech, ale přece jen většiny z nich.

Takový ochotný odklon od panství a pohotový ústup z postavení není jen zkoumoucí sklánění hlavy a podceňování sebe. Přitom objevuješ své schopnosti a hříbny v těch souvislostech, do kterých opravdu náleží. Právě tě povzbuzuje a více přivádí přimknout se ke mně. Pak ochotně uznáš že všechno máš ode mě, a radostně mi za to posloužíš. Tato vnitřní pohotovost je tvá přední pomocnice, takže v každém prostředí a v těch sebesložitějších souvislostech nepodlehneš závislosti na žádné věci, platu, pozici či úřadu. Zato dovedeš pohotově a laskavě sloužit i tam, kde se v tobě všechno bouří a celým svým lidským "já" voláš po vzpouře. Taková pohotovost ti pomáhá i tam, kde by se v tobě už roztahovala touha odpočinout si a zůstat v klidu. Pokaždé ti z hloubi duše vystupuje vznešená jistota: Jsem jen pokorným nástrojem Nejvyššího, kterému chci sloužit vždy, ve všem, všude a za všech okolností.

Tahle pohotovost je náramně velká ctnost. Jenže to není jenom trpná ctnost, jak by se na první pohled zdálo. Je to ctnost, která naplno doceňuje hodnotu tvé činnosti a podnětnosti. Potřebuješ k tomu notnou dávku hluboké vnitřní pravdivosti, upřímnosti a smyslu pro danou skutečnost tak, abys před její tíživostí pouze neustupoval. Potřebuješ pohotovost k neustálému zápasu proti nepravdělnostem svého "já", které se ustavičně vyvyšuje. Potřebuješ ochotu k radostně zapálenému boji proti falešnému cíli a proti nedovoleným zkratkám na cestě do pravého cíle, takže se snažíš schoulit do vlastního "já".

Tohle je matka všech přirozených vlastností a vyššího nadání mého přítele a pomocníka. Proč? To proto, že je to tak velká skrytá moc a síla, že uchopíš a uneseš sebe sama ve svých rukou a řídíš se ve všem. Pak jednáš nejen jako můj nástroj, ve všem docela závislý na mně a na mém vyšším nadání, ale také jako můj důvěrný přítel, jehož svobodu a osobní důstojnost naprosto respektuji, takže ji správně zohledňuješ i ty.

Tahle tvá vlastnost je ti zdrojem vlídnosti, mírnosti, shovívavosti a milosrdenství v jednání s druhými. Jenom ty, kdo se dáváš živě proniknout omezeností mého nástroje, můžeš zosobňovat lásku a mírnost, a chápavé a uznalé srdce k těm, kdo bloudí. Co všechno by zavinila neochota chápat druhé a tvrdost a strohé úřadování, takže by mnohá duše, stojící už téměř na prahu obrácení, byla odrazena? A jenom proto, že by některý můj pomocník nebyl dost proniknutý vědomím své služebnosti a celého smyslu života v této službě!

Tahle důstojná blahosklonnost ti přináší také právě ochotu podřízovat se mi ve všech dobrých věcech. Takovou blahosklonností uznáváš každou svou službu pro mě za příslušející mému slavně ustanovenému a tajemnému Tělu. Proto ti z toho jasně vyniká ihned také závazek podřízení se mi v každé dobré věci a činnosti. Moje tajemné Tělo vyžaduje uspořádání. Proto se chápavě, ochotně a uznale podřízuj mému ztělesněnému vedení, jemuž svěřuji spravování každého vyššího nadání a slavně ustanoveného zařízení. Organizaci celého mého tajemného Těla. Jedině když se mi takto chápavě, pozorně a uznale podřízujete, odhalím ti u každého na všech stupních této organizace své opravdové zástupce, aby ses před nimi skláněl, ovšem bez otročké bázně, nýbrž účinným způsobem, protože celé mé tajemné Tělo potřebuje naléhavě právě tebe.

Nepodléhej oné malicherné a směšné neřesti, jako je marnivost a ctižádostivost! V zdejších poměrech si mnozí víc než je zdrávo zakládají na náhražkách někdejších šlechtických titulů a odznaků, aby si dávat říkat "pane" nebo "mistře". Jenže komupak patří sláva a nejvyšší vyznamenání a tituly? Ani náš Mistr nehledá svou slávu a povýšení, nýbrž především slávu našeho společného věčného Otce. Obětuje se právě pro obnovení a zvětšení jeho úcty mezi lidmi. Tak i ty hled' dorůst až k dospělému přátelství s ním, až na úroveň důvěrného spolupracovníka! Bylo by směšné dobývat si nějakou slávu pro sebe za to, že s ním smíš tak těsně a důvěrně spolupracovat.

Přestaneš pohrdat jinými, kteří třeba nejsou obdařeni takovými dary, schopnostmi a úspěchy. Ostatně tvé vnější úspěchy a oslava ještě nejsou úplně, skutečné úspěchy. Konec konců závisejí jenom na mém vyšším nadání. Neusiluj o úspěchy, ani o cenu za svá vítězství. Spokoj se s odměnou, že poznáš a také druhým s láskou předáš, jak jsem dobrý, a jak tebe i ostatní miluji a přeji vám všechno nejlepší a skutečně to nejlepší dopřávám sám v sobě.

Potom přestaneš závidět. Už nepracuješ jen pro sebe, ani jen pro nějaké zlepšení tvého okolí, nýbrž hlavně pro mou oslavu. Co na tom, záleží, že když se mi zalíbí konat s tebou nějaké dílo a kdežto s jiným hledat svou slabost? Jen když ti vede k oslavě Nejvyššího činitele všehomíra, který je ti tak důvěrně a osobně blízko. Nedovedeš při své jedinečné spolupráci s ním obětovat sám sebe? Mlčíš se s ním. Odmítáš spolknout urážky a ponižení sebe kvůli němu. Nejvyšší s tebou marní čas. Zdráháš se přehlédnout neuznání a křivdy sebe sama kvůli našemu společnému věčnému Otci? Právě zanecháváš práce na svěřeném políčku.

Odmítám tohoto ducha pýchy, vzdoru a marné ctižádostivosti. Je to duch odporce a vzpoury. Soustřed' i ty svůj duchovní boj proti vládci světa! Hřeší svou sebestředností. A to je minulost, přítomnost i budoucnost. Je v sebestřednosti zabezdění, a tak napofád uzavřený vůči vyššímu nadání shůry. Nezůstává ovšem sám. Stále buduje své vzdušné zámky a nablýskané hájemství odporu proti Nejvyššímu základu všehomíra. Tak se tvoří celé struktury nicoty a zla. Jenže jsou právě tak těkavé jako jejich rytíř smutné postavy.

Zvu tě k něčemu úžasnějšímu. Přinese ti to nesmírné uspokojení. Smíš se radovat z účasti na velkých závodech, kde se dají získat vavříny nevdanoucí...

**Když přiblížila se chvíle
a on se měl narodit,
podoban jsa ženichovi
opustil náhle svůj byt**

a nevěstu k sobě tiskne
svíraje ji v náručí.
Zatím matka něhyplná
ukládá ho do jeslí

mezi oslíka a vola,
kteří byli ve stáji.
Andělé to svými chóry,
lid pak zpěvem oslaví.

A zatímco slaví sňatek,
jímž se v jedno spojují,
Bůh jen naříká a pláče,
spočívaje na jeslích.

Taková nevěsta nese
k svému sňatku klenoty
před matkou, v níž změna
prudký úžas vynutí,

neb v člověku božská moc
v Bohu lidský nářek zní
a to pro oba je jistě
zjev docela nevšední
Svatý Jan od Kříže

BÍLÁ ZÁŘ

Večerem utichá vánoční shon,
v dáli doznívá kostelní zvon.

Světélka v oknech barevně kmitají,
děti se pod stromkem z dáreků radují.

V tento den mají lidé k sobě blíže,
nemyslí na svůj každodenní kříž.

Dvoje oči bez cíle hledí,
místo domova hromada smetí.

V ten čas, kdy půlnoc se blíží,
více než jindy samota tíží.

Poslední peníze, které u sebe má,
za dobré slovo a lidský dotek dá.

V očích ho dráždí pávilá sůl,
pro slzy nevidí svoji hůl.

Na tváři ucítí ostrý vánek,
usedá na zem a přemáhá spánek.

Vtom uvidí před sebou bílou zář,
ženu s děťátkem... líbeznou má tvář.

Už nevnímá zimu ani strach,
ze spánku se usmívá, necítí sněhový prach.

Tichá a svatá je dnešní noc,
má v sobě zázračnou moc.
Ruth Hrušková

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA (8)

B. Vlastní výzkum

Předevšímním výzkumem z r.1958 byla aspoň částečně zachycena problematika celého svatoklimentského hradiska, ale o kostelní stavbě se nezjistilo nic, neboť na to už nezbýval ani čas ani peníze. Roku 1961 se začalo ihned se zříceninami kostela. Cílem nebylo ani tak vyřešit prostě naráz s konečnou platností celou otázku kostelní stavby, jako spíše položit a podnítit všechny možné otázky ohledně vzniku, účelu a osudů svatoklimentské svatyně na této hoře.

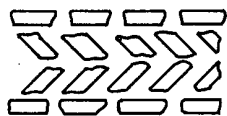
a) Kněžiště

Již v nejspodnějších základech jsou ojedinělé, ale početné propálené kameny. To znamená, že sem byly vzaty ze stavení, jež shořelo před tím, než se stavěly základy kněžiště. Jaká to byla stavba? kde stála? Kdy vznikla a kdo ji stavěl? Dr. Ondruš vzal běžné pískovcové stavivo ze zřícenin, dal je do ohně, a po opakovaném prožhavení se původní šedožlutá barva kamene změnila n narudlou, takže se uměle prožhavené kameny úplně podobaly spáleným kamenům v základech. To dokazuje, že i propálené kameny v základech měly původně šedožlutou barvu, ale ztratily ji požárem. Zásah požáru se u narudlých kamenů dá zjistit i chemickým rozborem. Než se tedy stavělo kněžiště, byla na této Hoře tvrz či jiná kamenná budova, jež zanikla nebo byla aspoň poškozena ohněm. Anebo snad tu byla už i jiná svatyně ?

Ve zdi kněžiště (ale hlavně pak v lodi a v předsiní) je vidět někde snahu o jakési vodorovně vyrovnávání vrstev staviva, a to tak, že na nerovnou plochu z větších kamenů balvanovitého tvaru se kladly naplocho tenké ploché kameny,

oblázky (*pleskáčky*), které mají vytvořit vodorovnou plochu. Podobný postup lze zjistit také u kostela sv. Michala ve Starém Městě-Veligradě, a to v nejrůznějších částech zdiva, v němž jsou úlomky "římských" cihel, na epistolní (jižní) straně zvenčí. Vyskytuje se i ve spodní vnější zdi na Cimburku (severovýchodní roh). A konečně lze zjistit i ve čtyřboké stavbě na hřbitově severně od dnešního farního kostela v Sadech, zkoumané a zasypané roku 1961. Avšak v těchto stavbách je vyrovnávací úsilí velmi patrné, daleko výraznější než u sv. Klimenta. A ježto uvedené stavby jsou ze 13. - 14. století, svědčí to, že kněžiště na Klimentku je starší ?

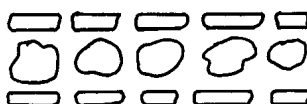
Podle prohlášení odborníků (Prof. Dr. Felix Haas z Vysokého učení technického v Brně) by se vyrovnávací vrstvy mohly vysvětlit jako doznívání římského způsobu stavění, totiž technika zvaná "*opus spicatum*" čili klasovitá, klasu podobná stavba. Římské "*opus spicatum*" vypadalo asi takto:

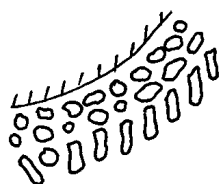
Staří Moravané si je mohli zjednodušit. dvojím způsobem, jako „*opus mixtum*“, dílo smíšené, vypadající takto:

anebo takto:

Tento druhý zjednodušený způsob je na Klimentku a v uvedených stavbách. Jakýsi přechod od římského "*opus spicatum*" k "*moravskému*"

máme velmi výrazně zastoupen také v základech velkomoravské rotundy sv. Michala ve Starém Městě-Veligradě (datovatelná do doby 850-860, objevena r. 1962). (Pokr.)

DLOUZE UPLÝVAJÍ VĚKY

**Dlouze uplývají věky,
jimiž zní modlitby hlas,
jehož vroucnost znásobuje
překotně pádící čas.**

**Stařec Simeon když touze
nedokáže odolat,
prosí, aby zřít směl Boha
až se na zem bude brát.**

**A Duch svatý starci tomu
ujištění ihned dá
že se slovem zavazuje
dřív než smrt ho vyhledá**

**uvidí jak hloubí nebe
život sestupuje k nám
a že v jeho vlastních rukou
Bůh pak spočine mu sám,**

**aby mohl na své hrudi
ukázat mu pevný chrám.**

Sv. Jan od Kříže

(Pokr.) "*Opus spicatum*" je zjištěno i na pražském Hradě, takže naši předkové je znali a mohli na ně navazovat. Velkomoravské stavitelství dokazuje, že staří Moravané nepřijímali cizí poznatky, vynálezy a zkušenosti jen trpně, otrocky, nýbrž je obměňovali a zdokonalovali vlastním tvůrčím zásahem. Je to vidět např. u chrámové stavby v Sadech. Podobně mohli staří Moravané tvořivě obměňovat i "*opus spicati*" na svatoklimentské chrámové stavbě.

S hlediska stavitelského umění je totiž známo, že při použití opracovaného kamene nebo cihel působí tlak použitého stavebního materiálu stejnoměrně a zpevňuje stavbu. Použije-li se však nestejně opracovaných kamenů, může se stát, že se tlak soustředí na jednu plochu a jedním směrem, a rozvrátí zeď. Vrstvy plochých kamenů (*pleskáček*), jež se položí na vrstvy nestejně opracovaných kamenů, mají způsobit pravidelné a úměrné rozdělení a usměrnění tlaků, a tak zajistit zeď před rozpadem, ba zpevnit ji tak, jako by byla stavěna celá ze stejnoměrně opracovaného kamene nebo z cihel (Ústní sdělení: Dr. Felix Haas, Fakulta architektury a pozemního stavitelství, Brno, Poříčí 5, a Ing. Frant. Dvořák. Viz též: B. Syrový a kol., *Achitektura. Svědectví dob (Přehled vývoje stavitelství a architektury)*, Praha 1987 SNTL, s. 137.).

Velkomoravští stavitelé nebyly tedy pouhými "zedníky", ale opravdovými "staviteli". A jejich zkušenosti se přenášely také do "moravské" stavební techniky románské a gotické.

Zed' na epistolní (jižní) straně kněžiště má zevnitř aspoň dvě různorodé vrstvy, které se od sebe liší jednak použitým zdivem, jednak způsobem stavby. Tvořily obě vrstvy jeden původní základ? Je-li vlastním původním základem jenom spodní vrstva, proč šel původní základ celkem hluboko pod úroveň podlahy? Celková podlaha kněžiště totiž nemohla jít níže, než nejvyšší bod živé skály, jak jej lze vidět v kněžišti u "vítězného oblouku", mezi lodí a kněžištěm.

Na téže jižní straně kněžiště byla zed' uvnitř přerušena otvorem, jenž byl pak někdy zevnitř zazděn ušší stěnou. Zazděný otvor je blízko rohu, jímž navazuje kněžiště na loď. Zed' kněžiště se od tohoto zazděného otvoru - směrem k chrámové lodi - ohýbá dovnitř - do kněžiště. Byl tu snad původně boční vchod? Darovací listina z r. 1358 říká, že augustiniáni dostávají kapli sv. Klimenta "zároven' s obytným prostorem, přiléhajícím ke kapli." Mohlo by zde tedy jít o vchod do kněžiště z nějaké přilehlé budovy. Anebo tu snad šlo o schránku např. na posvátné nářadí nebo posvátné hostie pro nemocné? Jasnější odpověď bude možno dát tehdy, až se odkryje i vnější strana kněžiště a až se skácí mohutná břiza, která stojí na zdi, a jejíž kořeny obepínají a svírají zed' v tomto místě shora i z boků jako chapadla (Výzkum z r. 1962 zjistil, že tu šlo skutečně o zazděný vchod z boku (tedy z "kláštera"?)

A dále: Proč je zde roh kněžiště, přecházející ve "vítězný oblouk", zakřiven dovnitř? Ohnutí je viditelné zvenčí i zevnitř, a jde o velmi silou zed' (1,20 m). Na protějším rohu je zed' kněžiště rovná a roh je pravouhlý. Uhýbalo se zde snad nějaké jiné stavbě? Jaké? A proč?

Zed' chrámové lodi je doslova přilepena ke zdi kněžiště. Z toho vyplývá, že kněžiště je nejstarší částí chrámu; původně asi stálo jako samostatná stavba, k níž byla někdy později přistavěna loď. Byla to snad první svatyně na hradisku? Pokud to byla první svatyně na hradisku, pak stála nad prudkým srázem, téměř na svahu kopce, a tedy už vlastně pod vrcholkem Hory. Proč nestála na vrcholku? Vždyť by jí to jako svatyni příslušelo. A mimoto, nad svahem by byla vydána nebezpečí sesouvání. Byla před svatynkou směrem k vrcholku ještě nějaká jiná stavba? Jaká? A proč by jí svatyně musela ustoupit? Anebo byl před ní ještě nějaký posvátný prostor?

Protože dnešní kněžiště stojí na srázu, je skalnatý podklad podlahy v západní části kněžiště, tj. v místech dnešního "vítězného oblouku", velmi vysoko, jak už jsme konečně naznačili. Kdežto na opačné straně, ve výchovní části, v místech předpokládaného (hlavního) oltáře, je skalnaté lůžko velmi nízko. A právě tak nízko tam sestupují i základy. Podlaha v západní části se musela téměř dotýkat skály, kdežto ve výchovní části byla vysoko nad ní. Anebo snad mělo kněžiště - v době, kdy se ho užívalo jako původní svatyně - dva podlahové stupně, takže by hlavní oltář stál níže než věřící? Anebo se snad vcházelo jenom z jednoho boku, vchodem dnes zazděným, a nikoli vchodem z čela, na místě dnešního "vítězného oblouku", takže oltář mohl stát na vyvýšené západní straně, a kněz sloužil obrácen stále k věřícím, jako v prvokřesťanské době?

Okolnost, že kněžiště opravdu stojí nad prudkým srázem, vyniká i dnes, po odstranění vnějšího násypu, nahromaděného tam kolem kaple na východní straně při posledních neodborných výzkumech. (Čechmánek, Tamtéž, 1905.)

Při opravách a úpravách po r. 1358 se snažili augustiniáni zajistit kněžiště před sesouváním tím, že k němu přičlenili opěrné pilíře. Ovšem pilíře jsou ke zdi kněžiště prostě jenom "přilepeny", bez hlubšího zapuštění do zdi, takže pro neodborníka není jasné, zda tu šlo o nutnost či jen o vnějšíkovou gotizaci, jak bylo tehdy v módě.

Pokud však jde o umístění kněžiště těsně nad svahem, mohla by se uvést námitka, že to, co se nám tak jeví dnes, mohlo být jiné před šesti stoletími (augustiniáni), a tím spíše před jedenácti stoletími (cyrilometodějská doba). Skála pod dnešním kněžištěm mohla tehdy být jenom jádrem Hory, obaleným mohutnější vrstvou hlíny než dnes. Tento hlinitý obal Hory mohl jít dál za kněžiště než dnes, čili dnešní kněžiště nemuselo původně stát nad svahem, nýbrž na hlinité plošině. Svah této plošiny mohl být za staletí splaven tak, že se skála skoro obnažila, jak tomu je dnes. Tím by se kněžiště ocitlo blíže ke svahu, anebo lépe řečeno, svah by se posunul ke svatyni. Podobné dění se dá zjistit často i za méně let (ing. F. Dvořák)

Také to, že vnější opěrné pilíře u kněžiště v dochované části zdiva nejsou "vázaný" na kněžiště, nýbrž jsou "přilepeny", nemusí podle názoru odborníků znamenat, že šlo o pouhou "modernizaci" stavby. Je totiž možné, že pilíře nebyly vázaný na zed' právě jenom v základech a v nižší části zdi, aby se pokusem o navázání nenarušily základy a neohrozila pevnost stavby, už proto, že stála blízko svahu. Stavitel, opravující po r. 1358, se mohl spokojit s tím, že pilíře jsou tlačený k základům kněžiště okolní hlínou, a mohl vázat pilíře ke zdi až ve větší výšce, což se nám ovšem nedochovalo. I kdyby však vůbec nebyl vázán, mohl pilíř splnit svůj úkol, a skutečně být přistavěn proto, aby pomáhal nést váhu střechy. U románských staveb totiž váha střechy spočívala na celé zdi, kdežto u gotických převážně na pilířích, takže zed' sloužila spíše jen k vyplnění prostoru mezi pilíři. Opěrné pilíře u kaple sv. Klimenta stavěli vynikající gotičtí stavitelé - jak to můžeme usuzovat z období u kostela sv. Tomáše v Brně. Ti bezpochyby dovedli dosáhnout toho, aby pilíře plnily svůj úkol i bez jejich navázání na zed' kněžiště.

Je velmi důležité zjistit pravý tvar kněžiště, neboť by to mohlo mít význam pro jeho časové zařazení. Východní oblouk zdi kněžiště má zvenčí výrazný mnohoúhelný tvar. Uvnitř se však mnohoúhelnost vytrácí a mění se spíše v ovál, zvláště když vezmeme v úvahu místy větší použití maltové omítky. Vnější mnohoúhelný tvar a okrouhlý tvar uvnitř mají starší svatyně (některé jsou doloženy i u nás), kdežto mnohoúhelný tvar zvenčí i uvnitř by prozrazoval menší stáří (gotika).

Je smutné, že se nám velkomoravské kostely zachovaly jen v troskách a mnohdy ještě s druhotnou výplní základů, takže si nemůžeme učinit přesnou představu o tvaru zdi a malbě stěn. Pro některé velkomoravské kostely je příznačné, že mají půlkruhové nasazené apsidy (tj. okrouhlá kněžiště) a nartexy (předsině) čtvercového tvaru. "Těmito znaky se podle Cibulkova rozboru odlišovala velkomoravská církevní architektura od klasické architektury byzantské, jejíž chrámy se vyznačovaly apsidami s polygonálním vnějším pláštěm a obdélníkovými nartexy." (J. Cibulka, Velkomoravské kostely objevené r. 1949 ve Starém Městě, Praha 1950 Přednáška rozmnožená jako rukopis; J. Cibulka, Zur Frühgeschichte der Architektur in Mähren (800-900), Festschrift Karl Svoboda, 1955, s. 55-74.)

Na Klimentku by tedy kněžiště prozrazovalo znaky klasického byzantského stavitelství, neboť je zvnitřku oválné a zvenčí má mnohoúhelný plášť. Ti, kdo dali této části stavby tuto úpravu, byli odchováni v klasickém byzantském slohu. To by ukazovalo na sv. Cyrila a Metoděje s jejich žáky. Kostel sv. Klimenta má sice i obdélníkový nartex, a tudíž i další znak klasického byzantského stavitelství. Zatím se však zdá (po výzkumu z r. 1962), že nartex byl v dnešní podobě "přilepen" ke chrámové lodi asi současně s opěrnými pilíři, tj. v době augustiniánů. Kdyby se prokázalo, že má větší stáří, byla by celá kaple sv. Klimenta význačným výtvorem klasicko-byzantsky školených stavitelů, jako Metodějova "katedrála" v Sadech.

Otvor pro "vítězný oblouk" mezi kněžištěm a chrámovou lodí byl zřejmě již v původní stavbě kněžiště v takovém rozměru jako dnes, protože se nezdá, že by vznikl prostě vybouráním zdi na této straně kněžiště. Tento otvor je totiž poměrně úzký, takže značně omezoval pohled z chrámové lodi na hlavní oltář v kněžišti. Kdyby byl už původně stavěn jako "vítězný oblouk", byl by otvor určitě větší. Pokud ovšem dělali tuto úpravu byzantinci, tj. příslušníci východního křesťanství, byl užší otvor přijatelnější; neboť pro východní Církev je mešní obřad tajemstvím, jež se spíše skrývá lidu (ikonostas). To, že otvor "vítězného oblouku" nevznikl druhotným vybouráním a úpravou západní zdi kněžiště - připouštíme-li totiž, že to byla původně samostatná svatyně - zdá se vyplývat i z toho, že velké opracované kameny na okrajích otvoru "vítězného oblouku" zapadají nenásilně, soustavně, souladně do ostatní stavby. Není zde ani stopy po tom, že by zed' byla napřed vybourána a otvor pak dodatečně vyrovnán. Pokud zde tedy byla napřed jenom tato

malá svatyně, která je dnes kněžištěm, a pokud dnešní otvor pro "vítězný oblouk" tam už původně byl, pak by se muselo usuzovat, že zde byl původně nějaký velký hlavní vchod ze západní strany, kromě již zmíněného, časem zazděného bočního vchodu na epištolní straně. Po "přilepení" dnešní chrámové lodi ke svatyni přeměněné v kněžiště, se tento hlavní vchod stal prostě "vítězným obloukem". Proč by však v tak malé svatyni byly dva vchody? Menší byl zřejmě vchodem pro kněze (možná, že tam byla sakristie či obydlí pro kněze), anebo pro majitele celého sídliště, jehož "paláci" možná uhýbal i zakřivený roh svatyně. Jestliže však na místě dnešního "vítězného oblouku" býval původně hlavní vchod, pak tam ovšem nemohl stát oltář, u něhož by kněz sloužil obrácen k lidu. V tom případě musel být oltář na východní straně, a podlaha buď tvořila stupeň, nebo byla vyrovnána hojným násypem na úroveň západní skály u vchodu. J.M.Veselý OP (Pokr.)

Ejhle, Světlo!

Když Marii přiblížil se její čas,
dětátko toužilo už spatřit svět.

Josef pobídl oslíka, přístřeší by našel včas,
noc rozprostřela plášt' a Maria se začala chladem chvět.

Měsíc a milióny hvězd skláněly se k zemi,
do Betléma doléhal pastýřů hlas.

Prazvláštní úkaz zjevil se na nebi,
putující kometa a její nebývalý jas.

Dům od domu Josef o přístřeší prosil,
"zde není místo..." zněla odpověď.

Naději v poslední příbytek vložil,
toužebně zvolal "K dobrým lidem mě Bože ved'!"

Srdce matky se úzkostně chvělo,
slza prach zemi zvlažila.

Tvrdé srdce to lidské plémě mělo,
nad neláskou se i nebesa zachvěla.

V údolí pastýřů se našel chlív,
tam narodil se synáček - převzácný květ.

Ten, který jednou sám bude chlív,
zrodil se, aby spasil svět.

Ruth Hrušková

+ + +

Noční bdění

Před očima zavřenýma
tak najednou defilují
stíny i světla
známých tváří

V tajemné vývojce ticha
zjevují se obrazy
setkání zapomenutých

Procesí tolika drahých
v podivném příbuzenství
při nočním bdění
přišlo si na chvíli odpočinout
do mého srdce
Josef Veselý

Brněnská akademie duch. života ct. Patrika Kužely OP: DOPISY (8) DOPIS STARŠÍHO BRATRA

Milá duše!

Chceš mě, svého Bratra a Spasitele, jak se patří přijmout nejen tělesně, ale i duchovně?

Každá mše svatá je slavností především naší panenské Matky. Jistěže je někdy tato hostina určena zvláště pro Tebe v nějakém místním shromáždění mých věrných, ale Ty se se jí máš zúčastnit jménem celé mé Církve obecné. Tak drž v tu chvíli stráž pro spásu celého světa! Uvědom si závažnost toho, že jako Ty nyní, tak každou chvíli někdo někde na zemi přináší oběť! Neustále se vznášejí tato oběť k našim nejvyšším místům jako velký dar lidstva, přinášený našemu věčnému Otci shromážděním mých věrných. Při této oběti jsi zastoupen zvláště Ty, uprostřed ostatních, kdo jsou ke mně díky křtu připojeni. Máš z ní prospěch podle své osobní účasti vírou a láskou.

Víš, že toto duchovní spojení můžeš učinit ještě účinnějším? Jak? Když se svým přijímáním nebeského pokrmu přímo spojíš s mým proměněným tajemným Tělem. Tak se můžeš i v mém přijímání mimo slavnou hostinu lásky doopravdy spojit se slavnou hostinou lásky mých shromážděných přátel. Jak? Utrpením. Živým křížem. Neváhej! Spoj se se slavnou hostinou lásky, kterou shromáždění mých věrných přináší právě ve chvíli Tvého přijímání! Spoj se duchovně s všeobecnou a neustálou obětí celého shromáždění mých věrných!

Nikdy však neodlučuj své přijímání mého tajemného Těla mimo slavnou hostinu lásky od obětí kříže, která mezi námi stále trvá! Varuj se chápat a přijímat mé proměněné tajemné Tělo jaksi mechanicky a bez účasti! Moje proměněné Tělo má přece jasný a určitý smysl. Pokus se pokaždé upřímněji povznášet svou duši k tomuto vnitřnímu hlubokému smyslu, k mé skutečné přítomnosti na kříži!

Důležitost náležitého přijímání vyniká proto, že jde o slavné ustanovení mé svrchované Lásky vůči Tobě, ale i Tvé bliženské lásky. Umožňuji Ti, abys mě přijímal až dvakrát denně, pokud se podruhé účastníš celé slavné hostiny lásky. Tak smíš začít a končit den přijímáním mého tajemného Těla. Tak Ti dávám příležitost vtisknout každodennímu toku Tvého života rytmus setkávání se mnou nejen duchovní rozmluvou, ale také slavným ustanovením mé svrchované Lásky.

Někdy s lítostí shledáváš, že se nemůžeš zúčastnit mého přijímání víckrát denně. Cítíš, jak tím trpí rytmus Tvého ucelování každodenního vyššího života, aby se Ti jeho všednost co nejvíce stávala sváteční událostí. Pamatuji, že moje tajemné Tělo smíš přijímat a spojovat se s obětí slavné hostiny lásky dvojmo! Předně přijímáním při Tvé skutečné a vnitřní účasti na slavné hostině lásky ustanoveným způsobem přijímání. Potom však také Tvým spojením se s mou obětí nekrvavým způsobem, a to vzbuzením víry a lásky, pokud nemůžeš víc. K tomu Ti stačí upřímně se v hloubi své duše položit ke stupňům mého oltáře a tak se v duchovním přenesení spojit se mnou přítomným ve Tvé víře a lásce. Potom Ti zbývá jen se obětovat jako naše společná Matka spolu se mnou na kříži podle pravdy a v plnosti Tvých osobních povinností a Tvé odpovědnosti jako jedinice i jako bližního ostatních lidí. Při této oběti pros v usebrání! Neboj se! Nenechám Tě odejít s prázdnou. Přijímám Tě, abych Tě obnovil a posílil, spolu s celým ostatním lidstvem v shromáždění mých věrných. Stačí Ti k tomu jen tak málo, jen krůček. Jen ponech mé svrchované lásce, aby zaplavila Tvou duši po celý Tvůj volný čas, odpoutaný od životních nutností, kdy Ti dopřávám docela se otevřít mému vyššímu nadání, které Ti opatřuji a nabízím.

Takové přijímání je skutečným přijímáním. Přináší Ti skutečné plody slavné hostiny lásky, kterou shromáždění mých věrných stále obětuje za Tebe i za všechny Tobě blízké. Toto přijímání můžeš, smíš a máš obětovat jako slavně ustanovené přijímání, protože je vlastně duší Tvé duše. Neváhej je opětovat, kolikrát to jen za den stihneš! Když máš příležitost jít za mnou do domu našeho Otce na slavnou hostinu lásky, nepromeškej tuto dobu své posvátné "stráže"! Zaujmi své místo, které je zde zvláště pro Tebe! Zaujmi je i v zastoupení za ty, které povinnost odvádí od každodenní Kalvárie. Když můžeš přijít, ale nepřicházíš z lenosti, z pohodlnosti nebo dokonce z neúcty k vznešeným zájmům své vlastní nesmrtelné duše a všeho ostatního lidu, pak věř, že Tvé přijímání v pozdější době mimo slavnou hostinu lásky je stěžejí účinné a přínosné!

Nikdy nemusíš závidět tomu, kdo naplno využívá možnosti dvojího denního přijímání na slavné hostině lásky ve shromážděných mých věrných. Stačí Ti modlit se za celý můj lid, kde se všichni modlí za Tebe, abys přijímal Ty za druhé a oni za Tebe jako Tě uprostřed ostatních spojují spojují se sebou samým v hodinu své velké oběti a svého velikého svědectví lásky. Tak se modli a přijímej nejen za ty, kdo byli křtem zapojeni do mého tajemného Těla, ale i za všechny ostatní, zejména za všechny upřímně hledající pravdu a za ty, kdo se mi vzdalují! Naše společná panenská Matka Tě chce spolu se všemi ostatními dětmi lidského pokolení zakrýt svým pláštěm. Ne proto, aby Ti zakryla výhled na mne, nýbrž aby Tě bezpečně přiváděla k planoucí výhni lásky mého Nejsvětějšího Srdce. Svěř se vedení naší Matky, abys třeba nebyl tím, pro koho bych proléval svou Krev nadarmo! A přiblíží se Ti mé království podle vůle našeho věčného Otce!

Tvůj starší Bratr a Spasitel

ÚHRN DOKONALOSTI

Zapomenout svět,
tvůrce vzpomínati,
o své nitro dbáti,
s milým k lásce spět.
Sv.Jan od Kříže

Zprávy: Na svátek sv. Alberta Velikého, 15. listopadu 2004 složil bratr Antonín Jan Kudláč v kostele sv. Michala v Brně slavné sliby ve Třetím řádu sv. Dominika. Kéž mu sv. Antonín Florentský vyprosí pevné zdraví a potřebné milosti k naplnění tohoto povolání!

VYDÁVÁ: První sdružení přátel bl. Hyacinta M. Cormiera OP v Brně. IČ: 70824118. Tel. 541218001, 737857272, TISK: OLPRINT, BRNO. Název účtu: První sdružení přátel bl. Hyacinta M. Cormiera OP www.cormierop.cz